

ŽUPNIJSKI LIST

SV. TROJICA PODLEHNIK
vinotok – oktober 2026

Spoštovani farani!

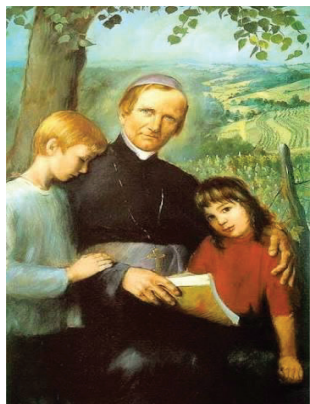
Pogosto se zgodi, da se s prihodom oktobra zazremo v prihodnost in si rečemo: še tri mesece in leto bo zopet naokrog. Res je, da bo treba še veliko postoriti, preden se bo to zgodilo, kljub temu pa ima čas svoje zakonitosti in se na nič ne ozira.

Poslovili smo se od poletja, ki je bilo tako zelo drugačno od poletij, ki smo jih bili vajeni. Tako vročega, dolgega in sušnega obdobja tudi najstarejši ne pomnijo. Celo stroka že razmišlja, da bo počasi potrebno nekatere kulture (poljščine) nadomestiti z drugimi, bolj odpornimi na vse, kar se v naravi dogaja. Kljub vsemu pa se na koncu še vedno zgodi, da ne ostanemo brez vsega. Zato se bomo na zahvalno nedeljo Stvarniku sveta in človeka zopet radi zahvalili – vsaj za to, kar smo po naravi in sicer prejeli.

S sv. Frančiškom Asiškim (4. 10.) že zdaj lahko rečemo: »Hvaljen, moj Gospod, v naši

sestri zemlji, ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji, in prinaša različno sadje in pisane rože in zelenje.« Tega velikega častilca Stvarnika imamo preko stvarstva letos še posebej v mislih. Prav na današnjo nedeljo (4. 10.) obhajamo njegov god in se ga spominjamo ob 800 – letnici njegove smrti. Na Ptuj – v Frančiškovem mestu (njegovi bratje minoriti oskrbujemo vse tri ptujske župnije – je danes velik praznik, poln zahvale za tako posebnega in zares velikega moža, svetnika za vse čase.

Ko o vsem tem razmišljamo, ne moremo mimo našega blaženega škofa Antona Martina Slomška. Rad je zahajal med ljudi in se z njimi veselil božjih darov. Zaradi ljubezni do domače grude in do slovenskega človeka nam je zapustil bogato dediščino; tudi tole: sladko vince piti, to me veseli // zravn Boga častiti svoje žive dni // svoje žive dni, brez vse skrbi // to me srčno veseli! Tudi Slomška smo letos na minulo Slomškovo nedeljo (27. 9.) nadvse slovesno počastili. Slomškova vzgojna

ustanova na Vrbanski ulici v Mariboru je že dan prej (v soboto 26. 9.) bila središče praznovanja in dogodek, ki je hotel biti spodbuda za to, da bi radi in vztrajno molili tudi za njegovo kanonizacijo – razglasitev za svetnika. Naša župnija se z veseljem umešča med vse tiste župnije, ki to upoštevajo, saj se zavedamo njegovega velikega pomena za našo krajevno Cerkev – mariborsko nadškofijo in za naš narod.

V teh oktobrskih dneh imamo veliko spodbud tudi za naše duhovno življenje. Kakor rastlina za svojo rast potrebuje svetlobo, zrak, vodo,... tako naš duhovni človek potrebuje molitev; le-ta ga ohranja v povezavi z Bogom in bližnjimi in v oktobru dobi čisto konkretno obliko - ko jagode rožnega venca drsijo skozi zgarane dlani, nam postane vse lažje, svet prijaznejši in ljudje ob nas zares naši bližnji. Kako potrebno je tudi naše oltarno občestvo - župnijo po molitvi izročati v božje varstvo, da bi spolnjevalo svoje poslanstvo. Skrbi nas mladi rod in nanj polagamo svoje upe; rod, ki prihaja in je prihodnost in usoda naše fare odvisna prav od njih. Molitev za mlade in vzgoja je velika in odgovorna naloga tako družine, kakor šole in seveda tudi Cerkve.

Domača hiša bo dom, če bomo gojili vsaj nekaj skupne molitve in v tem mesecu tudi rožni venec. Veselo naj bo te dni, ko nam narava vrača sadove in plačuje ves vložen trud; in to naše veselje naj bo blagoslovljeno. Naj se blagoslov razlega tudi na vse dogodke v lokalni skupnosti. V jesenskih dneh jih ni malo in od »Sprehoda med vinogradi« se bomo radi sprehodili tudi skozi vse, ki bodo še sledili. Tako želimo graditi občestvo, ki nam bo všeč in Bogu po volji.

p. Jože

iz življenja župnije, iz življenja župnije, iz življenja...

Oktober je Marijin mesec.

Nebeško mater častimo predvsem z molitvijo rožnega venca. To molitev je v naših dneh res zelo malo upoštevamo, glede na čase, ki še niso čisto pozabljeni, ko smo jo radi in redno molili. Povejmo vsak kaj o njej. Obliko molitve, podobne današnjemu rožnemu vencu, so od začetka radi imenovali »Marijin psalterij«. Navada ponavljati »zdravamarijo« trikrat po petdesetkrat, skupaj torej 150 krat (kar ustreza številu Psalmov iz Stare zaveze, ki jih je prav tako 3-krat po 50) se je razširila zlasti med cistercijani. Dokončno obliko so rožnemu vencu dali kartuzijani ob Renu v začetku 15. stol. Sredi 16. stol. je krščanskim deželam Evrope pretila skrajna nevarnost s strani Turkov. Velika zmaga kristjanov nad neprimerno močnejšim turškim brodovjem v bitki pri dLepantu, 7.okt. 1517 je bila odločilnega pomena. Že nekaj let poprej si je namreč takratni papež Pij V. z vsemi močmi prizadeval, da bi krščanske dežele ob Sredozemlju sklenile zvezo zoper Turke in je v ta namen določil post in javne molitve, posebej še molitev rožnega venca. Kljub silni premoči s strani Turkov, so kristjani sijajno zmagali.

Naj ta molitev tudi v naših dneh blaži napetosti in izkoreninja terorizem; naj v oktobrskih večerih (pa tudi sicer) napolnjuje naše

domove, nas povezuje pri domačem-družinskem ognjišču, z bližnjimi in z Bogom.

Družinska nedelja in veroukarji pri nedejski sv. maši

Zapis pod tem naslovom namenjam vam – starši otrok/veroukarjev iz naše župnije, saj ste prvi vzgojitelji svojih otrok in hkrati največji, pa naj gre za njihovo rast v človečnosti, ali za njihovo rast v naši veri. Poletje je zdavnaj minilo, vrnili smo se v službe, v šolo in k verouku. Čeprav sem veroukarje ob koncu minulega šolskega-veroučnega leta spodbujal, da počitnic pač ni, ko gre za naše življenje z Bogom, kakor jih ni, ko gre za ljubezen v družini (nekoga, ki ga imaš rad, ga ne moreš imeti rad le na določene dni – med šolskim/veroučnim letom, v počitnicah pa se zanj ne zmeniš), od željenega žal ni bilo nič.

Mesec dni smo že v šoli in pri verouku, naše nedelje in nedeljske maše pa kar naprej minevajo brez otrok in staršev – brez naših družin. Brez pretiravanja povem, da je ena sama ura za Boga na teden minimum od minimuma. Kdo oz. kaj nam naj da smisel vsega našega življenja in prizadevanja? Gmotne dobrine so res pomembne in potrebne za naše dostojno življenje, toda brez dodatne vsebine nimajo teže in ne vsebine. Kdo jim jo bo dal, če ne mi – starši in katehet? Kako bomo to naredili brez ljubezni – medsebojne in do Boga. Spodbujam vas, naj se nedeljska maša vrne v vaše družine. Na ŽPS (Župnijski pastoralni svet) smo se dogovorili, da bo ob prvih nedeljah v mesecu ob 10h družinska maša.

Otroke vabimo k sodelovanju pri tej maši. Imamo otroški zborček z dobrim vodstvom; imamo ministrantsko skupino. Veroukarji od 3. r. do 6. r. naj se vsi vključijo v zborček ali med ministrante – starši se z njimi dogovorite in jih pri tem podprite. Veroukarji 7.r. in 8.r. pa so že pripravniki na sv. birmo in jim nedeljska maša nikakor ne bi smela biti tuja. Današnja prva družinska maša bo sicer odpadla, ker je na Ptuj velika slavlje ob 800 letnici smrti sv. Franška Asiškega in bomo tam, ostale nedelje pa želimo upoštevati kot Gospodove in naše dneve. Vzemimo si čas za Boga! Brez njega ostajamo na pol poti, kar ne osrečuje! Kdo naj nas krepi in ohranja, če ne On?! Kdo naj hrani našo ljubezen, če ne On. Postavimo ga na prvo mesto in vse ostalo bo dobilo pravo mesto v naših družinah in v našem življenju. Pa srečno pot!!!